

תת"ע 8064/11/16 - מדינת ישראל נגד אנדריי פניצורה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 8064-11-16 מדינת ישראל נ' פניצורה
17 יולי 2017

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים אנדריי פניצורה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד כוזרי

הנאשם וב"כ עוה"ד יואב לוי

מתורגמנית לשפה הרוסית הגב' קורקוס

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

רקע וכללי

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 13.9.16 בשעה 15:53, נהג בפינת הרחובות רמב"ם ונחלת צבי בפתח תקווה, עצר את רכבו בהתאם להוראות תמרוך 302 ("עצור ותן זכות קדימה"), אך לא אפשר את זכות הקדימה לאופנוע אשר התקרב לצומת. עבירה בניגוד לתקנות 64(ד) ו-22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

הנאשם כפר במיוחס לו ובית המשפט שמע את הראיות.

מטעם התביעה העיד רס"ב חנוך מנחם ומטעם ההגנה העידו הנאשם ורעייתו, גב' רגינה מרשייב.

פרשת התביעה

באמצעות עד התביעה, הוגשו טופס ההזמנה לדין (ת/1), דו"ח פעולה (ת/2), תרשים (נ/2), ותצלומים (נ/3-2).

העד העיד כי הבחין בביצוע העבירה, סימן על גבי התרשים את המקום בו עמד כאשר צפה בה, והעיד כי ממקום מעמדו

עמוד 1

יכול היה להבחין בנאשם מגיע ומבצע את העבירה.

העד העיד, כי שמע את רוכב הקטנוע צופר והבחין בו בולם בלימת חירום. כן ציין העד, כי רק לאחר שהנאשם חלף את הצומת, המשיך רוכב הקטנוע בנסיעה.

העד העיד כי אינו זוכר אם רוכב הקטנוע נעצר או בלם והאט.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד כי עצר את נסיעתו בהתאם לתמרור בטרם נכנס לצומת, והחל בהתקדמות איטית לתוכה. תוך כדי ההתקדמות, הבחין במכונית, בעיוון נסיעת הקטנוע, שפונה לימין מהנתיב השמאלי. לפיכך, "**לא ראיתי טוב והתקדמתי עוד יותר.**" (פרוטוקול, עמ' 7, שורה 4).

הנאשם העיד כי הבחין בקטנוע כאשר הגיע לאמצע הצומת: "**אני עמדתי, וראיתי שאני לא מפריע לו, היה לי הרבה זמן לעבור את הצומת כי המכונית עמדה...**" (פרוטוקול, עמ' 8, שורה 21) וכן כי הקטנוע נסע מהר.

הנאשם העיד כי רוכב הקטנוע לא בלם אלא עבר מאחורי רכבו וכי היו במקום שני שוטרים.

רעייתו של הנאשם, הגב' רגינה מרשייב, העידה כי הנאשם עצר בקו העצירה, ומכיוון שלא היה לרשותו שדה ראיה, התקדם לתוך הצומת. בצומת, פנה רכב מרחוב נחלת צבי לרחוב רמב"ם והנאשם המשיך בנסיעה קדימה, "**הבין שהוא לא מפריע לרכב, היה לו תמרור לתת זכות קדימה, כדי לראות טוב הוא עבר יותר מחצי הצומת והמשיך קדימה**" (פרוטוקול, עמ' 9, שורה 15).

העדה העידה כי הקטנוע היה במרחק של 80-100 מטרים מהרכב, בזמן בו עברו "**קצת יותר מחצי הצומת**" (פרוטוקול, עמ' 9, שורה 21).

העדה העידה כי שני שוטרים הורו להם לעצור בימין ברחוב ואחד מהם קרא לשוטר נוסף, אשר היה בעברו השני של הכביש והסתכל לכיוון רח' שטמפפר בכיוון ההפוך לצומת בו בוצעה העבירה לכאורה.

הצדדים הסכימו כי "דברי הנהג", לפיהם התקדם בשל עמוד חשמל שהסתיר לו את הדרך וכי האופנוע היה רחוק, כפי שצויינו בגב טופס ההזמנה לדין (ת/1) התייחסו לחציית צומת קודם (הרחובות פרישמן ורמב"ם) ונאמרו על ידי הנאשם בשל חוסר הבנה וליקוי בתקשורת בינו לבין עד התביעה, עקב אי ידיעת השפה העברית.

דין והכרעה

לאחר בחינת הראיות אני קובעת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

אין מחלוקת כי הנאשם עצר בצומת בהתאם להוראת התמרור והמשיך בנסיעה לאחר העצירה. אף אין מחלוקת כי

משמאל לרכב הנאשם הגיע קטנוע, שחצה את הצומת מאחורי רכב הנאשם.

הצדדים חלוקים בשאלה האם הנאשם אפשר את זכות הקדימה לרוכב האופנוע. לטענת המאשימה, היה על הנאשם ליתן את זכות הקדימה לאופנוען והוא לא עשה כן. לטענת ההגנה, רוכב האופנוע חצה את הצומת בבטחה לאחר שהנאשם חצה אותו.

עדותיו של עד התביעה היתה סדורה וברורה, הוא העיד כי קלט בחושו את רכב הנאשם נכנס לצומת ומבצע את העבירה. העיד כי שמע את רוכב הקטנוע צופר, הבחין בבלימת החירום שביצע ובחצייתו את הצומת, רק לאחר שרכב הנאשם חלף. בעניין זה אציין, כי אף הנאשם הסכים כי הקטנוע חצה את הצומת מאחורי רכבו.

בנוסף, מגרסתם של הנאשם ושל רעייתו עולה, כי הנאשם הבחין ממרחק של 80-100 מטרים ברוכב הקטנוע מגיע משמאלו, אך סבר כי לא יחלוף את הצומת. לטענתו סבר כך, מאחר שבנתיב הנסיעה השמאלי, בו היה אמור הקטנוע לנסוע, עמד רכב שבכוונתו היתה לפנות ימינה והוא הפריע לנסיעת הקטנוע. הקטנוע לא יכול היה, כמחשבת הנאשם, לחלוף את אותו הרכב. הנחה זו לא התממשה והאופנוען חלף את הרכב וחצה את הצומת.

בנסיבות אלו, מסכימה אני עם גרסת התביעה כי המדובר היה בחישוב לא נכון של זמן הגעת הקטנוע לצומת ובמקרים מעין אלו לא נופלת האחריות מכתפי הנאשם:

"...אך ברור כי העובדה של נסיעה במהירות מופרזת של הפרטית אין בה לנקות את המערער מהרשלנות שדבקה בו באי-מתן זכות קדימה. מתן זכות קדימה על-ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה על-מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת. בכך לא עמד המערער בענייננו."
ראה: ע"פ 10332/03 חיים בלייכר נ' מדינת ישראל

כך גם בע"פ 5046/91, אהרונה גרון נ' מדינת ישראל:

"ההשתלבות בתנועה היתה מותרת אך ורק בנסיבות בהן אין בכך כדי להפריע לתנועה החוצה את הצומת: לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, נהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה, לפני קו העצירה ויתן את זכות הקדימה לרכב אחר שנכנס לצומת מכביש אחר או הבא אל הצומת. משמע, אין די היה בכך שהמבקשת עצרה לפני קו העצירה אלא מחובתה גם היה להעניק זכות קדימה לרכב ה"אופל", ואם נאלץ הרכב האמור לעצור עצירת פתע בצומת בשל כך שהמבקשת התקדמה מעבר לקו העצירה כאשר הדרך איננה פנויה, הרי עברה בכך את העבירה שיוחסה לה. טענת הסניגור המלומד לפיה היה מקום לזכות את המבקשת, אינה מעוגנת בחוק."

טענות ההגנה נוספות

טרם אניח את עטי, אתייחס למספר טענות הגנה, האחת הנוגעת לנוכחותם של שוטרים נוספים במקום והשניה בעניין שדה הראיה שעמד לרשות עד התביעה.

הנאשם, רעייתו והסינגור טענו כי עד התביעה לא הבחין בעבירה אלא שוטרים או מתנדבים אשר היו עימו, ואילו הוא רק רשם את טופס ההזמנה לדין.

נכון הדבר כי עד התביעה לא זכר בתחילת עדותו את הימצאותם של שוטרים נוספים עימו:

"ש. מי היה אתך באותו היום במקום ?

ת. לא זוכר.

ש. אני אזכיר לך, היו שני שוטרים או מתנדבים.

אתה זוכר ?

ת. אולי היו בשטח, אני לא זוכר ספציפית באותו היום אם היו איתי עוד שוטרים.

הייתי לבד.

ש. איפה עמדת .

ת. עמדתי 10 מ' לפני הצומת, צפונית לרחוב רמב"ם - נחלת צבי.

ש. מציג סכמה של המקום.

אני מציין כי בנקודה איי עמדו שני שוטרים או מתנדבים.

נאמר לנאשם לעמוד בנקודה בי כי רכב המשטרה עמד בין 2 הנקודות, ואתה היית ממול.

ת. יכול להיות שעמדתי ממול.

לגבי שני השוטרים האחרים - אני לא יודע."

(פרוטוקול, עמ' 9, החל משורה 5)

אולם, בהמשך עדותו, ציין העד, על דרך השלילה (מכיוון שלא ציין בדו"ח ולא צורפו מזכרים), כי לא היו עימו שוטרים נוספים וכי קלט את ביצוע העבירה בחושיו:

"ש. כשאתה אומר שרשמת לו את הדוח, זה היה על סמך זה שאתה ראית או על סמך זה

שהשוטרים באו אלייך ואמרו לך כך וכך וכך.

ת. אני ראיתי.

אני לא אמרתי שהיו איתי אנשים, קודם כל. אני לא זוכר את זה. אל תגיד סתם דברים.

שנית, רשמתי את זה על סמך ראיה שלי ולא של צד אחר.

ש. הנאשם אומר, שנאמר לו עי שני השוטרים לעצור אחרי הניידת בצד ימי, בדק לו רישיונות

וקרא לך לבוא לרכב, ואתה שאלת את הנאשם מה עשית .

ת. אין מצב, ברגע שהיו עמי שניים הייתי רושם אותם והם היו מצרפים מזכר.

אני הייתי לבד. אני בקשתי ממנו לעצור בצד."

(פרוטוקול, עמ' 4, החל משורה 15)

איני מצפה כי עד התביעה יזכור, בחלוף 9 חודשים האם ומי שהה עימו בעת ביצוע האכיפה, לשם כך נועד הכלל הידוע

כ"כלל הקפאת הזכירה שבעבר". כלל הקפאת הזכירה שבעבר נדון בהרחבה בע"פ 869/81 מחומד שניר ואח' נ' מדינת ישראל:

"המדובר במצב, בו אין לעד זיכרון על אירוע פלוני מן העבר והוא משולל זיכרון לחלוטין לגבי האירוע האמור או שזיכרונו בלתי מושלם. הוא מבקש עתה להשלים את החסר, וזאת על-ידי הישענות על רישום כלשהו, אשר אותו ערך בעבר. מהלך מחשבתו ודבריו הם כאילו כדלהלן: בשעתו, במועד קרוב לאירוע, ערכתי רישום נכון של האירוע האמור, וזאת בעת שזיכרוני היה עדיין טרי; עתה זיכרוני לקוי, או, לחלופין, אינני זוכר דבר, אך אני יכול לאשר, כי זה רישום, אותו ערכתי בשעת, או, לחלופין, אמנם אינני זוכר את הרישום הזה, אך מתוך הסתכלות ברישום עתה אני יכול לאשר, כי אני הוא זה שערך רישום זה. הווה אומר, מערכת הנסיבות צריכה להצביע על כך, כי בזמן שהעד רשם את הרישום היה כוח הזכירה שלו תקין וטוב, ונוסף על כך על בית המשפט להשתכנע, כי הרישום הזה היא כרישום שנערך בשעתו, וכן כי עריכתו נעשתה תוך הקפדה על דיוקו של הרישום".

כלל זה מצוי בשימוש מתמיד בבתי המשפט לתעבורה וכדברי בית המשפט העליון:

"לא ניתן לצפות משוטרים שיזכרו כל דו"ח ודו"ח אשר הם רושמים שכן אם כך נעשה, נמצא עצמנו בסבך התנצחויות משפטיות בעבירות תעבורה, אשר הטיפול המהיר והיעיל בהם מהווה אחד מיסודות האכיפה בתחום זה".
(ראה: רע"פ 11741/05 עו"ד גלילי נ' מדינת ישראל).

למעלה מן הצורך ייאמר כי ההגנה יכולה היתה לקעקע את טענת עד התביעה באם היתה מבקשת שיומצא לה ד"ח עיסוק המפרט מי עבד עם העד באותה המשמרת, אך לא עשתה כן וטעמיה עימה.

ההגנה אף טענה כנגד עדות עד התביעה בדבר שדה הראיה אשר עמד לרשותו. אף טענה זו נטענה בעלמא. ההגנה, אשר הגישה תצלומים של הצומת יכולה היתה להגיש תצלומים המוכיחים את טענתה זו, אך לא עשתה כן.

ויודגש כי נטל ההוכחה במשפט פלילי לנצח רובץ על כתפי המאשימה, אולם משהוכחה עובדות מסוימות, כפי שהוכח במקרה שלפני בעדות השוטר בשתי נקודות אלו, על ההגנה מוטל הנטל להפריך ראיות אלו ואין די בטענות בעלמא, על מנת להשיב את הנטל לכתפי המאשימה.

על סמך כל האמור, לאחר שבית המשפט הזהיר עצמו כי עדות יחידה לפניו, אני מוצאת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ואני מרשיעה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום כ"ג תמוז תשע"ז, 17/07/2017 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובעת כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של עד שנה , פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי שקלים, מאסר על תנאי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו: הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2008 אין לחובתו הרשעות קודמות.

נוכח חומרת העבירה, כאשר ביהמ"ש שמע את הראיות, מאידך העבר התעבורתי הנקי, לאחר ששקלתי את השיקולים השונים ובחנתי טיעוני הצדדים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם ב- 3 תשלומים שווים ו רצופים החל מיום 1.8.17 ובכל 1 לחודש. היה והקנס או

שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים

וזאת על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ג תמוז תשע"ז, 17/07/2017 במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה**

הוקלדעלידיסיגלקדוש